

РЕФЕРАТ

Сінгапур: політика переваги
економічних інтересів

учня 10-Б класу

Куделі Богдана

Київ - 2006

Зміст

1. Сінгапурське „економічне диво” або політика економічної доцільності
2. Загальні відомості про Сінгапур
3. Коротко про історію
4. Політика „переваги економічних інтересів” та її успіхи

Сінгапурське «економічне диво» або політика економічної доцільності.

Не дивлячись на те, що з моменту отримання Україною незалежності пройшло вже немало років, її економіка не може похвалитися ні швидким розвитком, ні особливою стабільністю, нам буде вельми корисно вивчати шляхи до процвітання інших країн. У нашій країні прийнято звертати увагу, в основному, на історію розвитку європейських країн, а також США і Канади, розглядаючи їх як приклад для наслідування, як своєрідні стандарти, які ми повинні досягти. З іншого боку, процвітаючі нині країни Азії, залишаються за полем уваги широкої громадськості. Ймовірно, це відбувається тому що, по-перше, Європа нам все ж таки ближче, та і європейські ідеали нам ніби зрозуміліше, а по-друге, слово Азія у багатьох асоціюється з чимось нескінченно далеким і незрозумілим. Проте, саме в багатьох азіатських країнах за останні роки п'ятдесят відбулося так зване «економічне диво», коли країна здійснювала за порівняно невеликий період часу гігантський стрибок вперед, до кращого життя. За прикладами далеко ходити не треба, можна пригадати такі країни як Японія, Корея (південна звичайно, а не північна), КНР, Тайвань або Сінгапур. Ці країни із слабо розвинених, або зовсім відсталих, сьогодні перетворилися на цілком процвітаючі держави, і ми можемо спостерігати, як вони складають конкуренцію країнам Європи і Америки, перш за все у сфері високих технологій. Причому часто їх розвиток відбувався не стільки в результаті використання природних ресурсів (у Сінгапурі їх, наприклад, взагалі практично немає), скільки із-за розумної і правильної політики держави. Були, правда в історії ситуації, коли спроба створення «економічного дива», приводила до, скажімо так, великому провалу. Наприклад, в Китаї, якому надзвичайно дорого обійшлися два стрибки (великий і малий), товариші Мао.

Як би там не було, для країни, яка є на сьогоднішній день порівняно відсталою (ну хоч би для свого регіону), цей шлях є, мало не єдино можливим (якщо звичайно у країни немає бажання ставати постачальником майже безкоштовної робочої сили або, що ще «краще» ринком збуту низькоякісної продукції інших країн). Тому використання досвіду інших країн і вивчення їх «дороги вгору» серед інших країн, представляє для нас великий інтерес. Україна має величезний інтелектуальний потенціал, який використовується далеко не повністю, і спільно з фінансуванням з-за кордону цей самий потенціал, може принести хороший барив, як нашій країні, так і країні, яка вся ця справа спонсорує. Тобто наша країна може запропонувати ідеї і

проекти, а нам можуть запропонувати досвід, і можливо гроші, внаслідок чого виграють обидві країни. Тобто співпраця буде взаємовигідна. Багато в чому саме із-за вищеперелічених причин, а також виходячи з можливості отримання безцінного досвіду, нас (тобто нашу робочу групу, одним з учасників якої я є), надзвичайно зацікавив проект Україна-Сінгапур. Висновки зроблені мною в цьому матеріалі, є моєю особистою, глибоко суб'єктивною думкою, з якою ймовірно погодяться далеко не всі. Так само, частково, це результат загальної роботи нашої групи, висловлений на мій погляд.

Загальні відомості про Сінгапур:

Держава Сінгапур розташована на шести островах загальною площею 692,7 кв. км. Основний острів — в 584, 8 кв. км. Клімат тропічний, вологий. Населення біля — 4,420000 чоловік (китайці — 76, 8%, малайці — 13, 9%, індійці — 7,9%). У країні представлені практично всі світові релігії, які нормально уживаються один з одним: буддизм, християнство, іслам, індуїзм і конфуціанство. Державні мови: англійський (насправді, сінгапурці частіше говорять на місцевому діалекті, так званому «сінгапурському англійському» але, проте, знають і класичний англійський), а також китайський, Таміл і малайський.

Пару слів про історію

. На сьогоднішній день успіхи Сінгапуру вражають. Згідно статистиці ця країна займає друге місце в рейтингу по ступеню «глобалізації», йде на початку списку по рівню свободи економічної діяльності, займає четверте місце в списку найменше корумпованих країн світу і перше серед азіатських країн по рівню життя. Також згідно світовому рейтингу конкурентоспроможності, економіка Сінгапуру займає шосте місце в світі. Вражає, чи не так?

Тим більше дивно нам було дізнатися, що всього п'ятдесят років назад нічого подібного на острові не було, і ця, нині процвітаюча країна з розвиненою економікою, була брудною і бідною британською колонією, основи майбутнього успіху якої тільки почали закладатися. Більш того, на острові практично не було яких-небудь

природних ресурсів, і навіть скільки-небудь значної кількості прісної води! Проте, у Сінгапуру були, звичайно, і свої плюси — вигідне географічне положення і наявність крупного торгового порту з однойменною назвою.

Після отримання незалежності від Великобританії Сінгапур приєднався на правах автономії до свого сусіда і «заклятого друга», федерації Малайзії. Об'єднання відбулося незабаром по приходу до влади нині обожненого Чи сінгапурцями Кван Ю і його ПНД (партії народної дії), які позиціонували себе як соціалісти і демократи, але тим не відразу ж відмовилися від можливості комуністичного шляху розвитку. Саме їх уряд зміг добитися великих успіхів в економіці в 1961-65 роках. Була розроблена програма індустріалізації, створена велика кількість робочих місць. У складі Малайзії Сінгапур вже почав добиватися істотних успіхів. Приєднання офіційно відбулося 31 серпня 1963 року. Вступ до федерації розглядався ними як можливість налагодити ближчі відносини з Малайзією і використовувати її як ринок збуту товарів, а також намагатися виводити свою продукцію на зовнішні ринки. Малайзію подібна ситуація не влаштовувала, і вона намагалася тримати Сінгапур під своїм жорстким контролем. Скоро стало ясно, що їм не по дорозі, і дороги країн розійшлися. «Шлюботорозлучний» процес відбувся порівняно мирно і без кровопролиття. 9 серпня 1965 року, острів став незалежною республікою.

Політика «переваги економічних інтересів» і її успіхи.

Отже, до моменту отримання незалежності Сінгапур був одним з найбільш проблемних місць в світі. Країна не мала в своєму розпорядженні практично ніяких природних ресурсів. Навіть прісну воду поставляла Малайзія, яка не була на той момент дружньою Сінгапуру державою. В результаті уряд Чи на чолі з прем'єр-міністром Кван Ю ухвалив рішення розвивати нафтопереробний бізнес. Сусіди Сінгапуру — Бруней і Індонезія — здобували нафту, але не могли забезпечити якісну її переробку. Для реалізації даного проекту сінгапурський уряд запросило декілька провідних світових компаній. І фактично на їх грошах, досвіді і зв'язках, але на землі Сінгапуру, побудувало нафтопереробну галузь.

Це стимулювало швидкий розвиток сінгапурського порту (зараз це чотири ультрасучасні порти), аеропорту, банківського бізнесу, електроніки, торгівлі, туризму. Все це зрештою привело до нинішньої пишності Сінгапуру. І якщо на початку 1970-х рр. Сінгапур був в боргах, зараз сінгапурські капіталовкладення за кордоном досягають більше \$300 млрд., і на додаток — \$200 млрд. вільних грошей на майбутні проекти. У Сінгапурі, з його населенням близько 4 млн., проживає більше 50 тис. місцевих мільйонерів і декількох мільярдєрів. Весь цей час (а точніше до 1990 р.) уряд Чи очолював Кван Ю, який і зараз в свої 82 року повний енергії і залишається міністром-наставником. У Сінгапурі його, без перебільшення, вважають творцем сінгапурського економічного дива, безперечним лідером і батьком нації.

Економіку Сінгапуру характеризує, в основному, високий рівень інтеграції в світову економіку, а також, орієнтація на експорт. Переважає зайнятість у сфері послуг — 64% проти 36% зайнятих в промисловості. Останнім часом владу приділяє особлива увага розвитку високих технологій, зокрема інформаційним і біотехнологіям. Кілька років тому, Зараз міжнародна спеціалізація Сінгапуру - це електронна, і, перш за все комп'ютерна індустрія, очищення нафти, хімічна і фармацевтична промисловість. Якщо раніше розвиток інформаційних технологій гальмувався чимось на зразок державної цензури, то тепер вони навпроти стають все більш і більш пріоритетними. Кілька років тому був розроблений план інформаційного розвитку Сінгапуру «Intelligent Island», який передбачав об'єднання всіх інформаційних технологій в єдину призначену для користувача мережу. Незалежний

експерт по Азії Узуєв, в своїй статті в журналі «Комп'ютера» від 3 листопада 1997 року («Торжество розуму на окремо взятому острові») пише: «Intelligent Island, або Розумний Острів, тим самим акцентуючи увагу на основному пріоритеті стратегії розвитку цієї держави. Така назва дана в проекті "IT 2000" суспільству майбутнього, яке буде Сінгапуром. Приблизно через п'ятнадцять років Сінгапур повинен стати однією з самих передових в світі країн по використанню інформаційних технологій. Всі існуючі системи комунікацій: телефон, телебачення, комп'ютерні мережі повинні бути зв'язані в єдину систему. Картина, яку малюють часто у футуристичних прогнозах інформаційного суспільства майбутнього, в Сінгапурі існує в реальній і такій, що вже здійснюється програмі. Утопія, скажете ви? Не думаю. План розроблявся більш ніж двома сотнями експертів з самих різних областей. Тим більше, знаючи, який шлях

пройшов Сінгапур за останні 15-20 років, добитися цього його жителям цілком під силу».

Також для економіки острова характерне використання і переробка ресурсів, що імпортуються, які в Сінгапурі переробляються, з виходить готовий продукт. Так, наприклад, нафтопереробні заводи працюють на малайзійській нафті. А приклад компанії *Huflux* описаний в же. «Компаньйон» (від 2.02.2006) взагалі здається вельми забавним, але проте своїми очима демонструє винахідливість і ділову хватку сінгапурців: його суть полягає в тому що компанія процвітає за рахунок того, що купує у Малайзії воду, опріснює її і вигідно продає тій же Малайзії назад.

Основними торговими партнерами Сінгапуру є Малайзія (15,3%), США(13,7%), Японія(11,7) і КНР(9,9).

Одним з основних принципів державної політики є пріоритетність економічного розвитку. Ідеологічно економіка Сінгапуру базується на принципах раціоналізму, утилітаризму і максимального використання всіх наявних трудових і інтелектуальних ресурсів. Як відомо, назвати Сінгапур країною з розвинутою демократією не можна, адже законодавча база відрізняється крайньою суворістю і жорсткістю (навіть за провезення не дуже великої кількості наркотиків можна отримати страту), проте, в тих ситуаціях, які можуть бути корисні економіці, владу проявляє гнучкість і поступливість. Так, наприклад, острів відмовився від жорсткої цензури засобів масової інформації, коли використання інформаційних технологій, в першу чергу Інтернету, стало в перспективі надзвичайно вигідним. В області економіки ПНД орієнтується на широкий розвиток приватного підприємництва при збереженні за державою значних контрольних і регулюючих функцій.

Не дивлячись на свободу економічної діяльності і ринкову економіку, у владі ПНД присутні деякі авторитарні риси. Так лідер нинішній лідер сінгапурської опозиції РП (робоча партія), займає в сінгапурському парламенті всього лише одне місце. Головний принцип політики держави — економічна доцільність. Сінгапур — республіка з парламентською формою правління, але формальним главою держави є президент. Парламент складається з 94 членів, з яких 84 вибираються, один поза виборчим округом, і дев'ять призначаються. Депутати вибираються на строк до п'яти років, прем'єр-міністр і кабмін вибираються парламентом з його складу. Президент вибирався з 1993 року. На даний момент вже другий термін президентом є Селлапан

Рама Натан. Прем'єром є Чи син Куан Ю Чи, Сьен Лунг. Чи самі ж Куан Ю посідають почесну посаду міністра-ментора, виступаючи в ролі наставника.

Ще одним з пріоритетних напрямів сінгапурської політики є освіта. Подібно багатьом європейським країнам, Сінгапур вважає, що, розвиваючи освіту, вони тим самим вкладають інвестиції у власне майбутнє.

Також в Сінгапурі чудово розвинена система охорони здоров'я, яка є однією з найбільш результативних в світі. Середньостатистична тривалість життя — 78 років, що свідчить про результативну соціальну політику. Середня зарплата сінгапурця — 2000 доларів в США в місяць.

Досвід Сінгапуру показав, що той хто дуже хоче, той обов'язково Свого доб'ється. Сінгапуру вдалося знайти свою нішу в світовій інфраструктурі, нам же свою, ще належить шукати.